

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1032/2018
31.10.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Милунке Цветковић, Бате Цветковића, Мирољуба Томића и Маје Ковачевић-Томић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Ђанија Аџовића, због кривичног дела противприродни блуд из члана 110. став 2. Кривичног закона Републике Србије, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката Петре Такача, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду К бр.193/17 од 13.02.2018. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.361/18 од 19.06.2018. године, у седници већа одржаној дана 31. октобра 2018. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Ђанија Аџовића – адвоката Петре Такача, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду К бр.193/17 од 13.02.2018. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.361/18 од 19.06.2018. године, у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се исти захтев у осталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду К бр.193/17 од 13.02.2018. године остављена је на снази пресуда Вишег суда у Новом Саду К бр.272/14 од 28.03.2016. године, која је потврђена пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.811/16 од 25.08.2016. године, којом је окривљени Ђани Аџовић осуђен на казну затвора у трајању од три године због кривичног дела силовање из члана 178. став 3. у вези става 1. КЗ. У ову казну, на основу члана 63. КЗ, окривљеном је урачунато време проведено у притвору од 26.08.1996. године до 22.10.1996. године и од 21.11.2017. године до упућивања у Завод за извршење кривичних санкција.

Истом пресудом, на основу члана 264. став 4. ЗКП, окривљени је обавезан да плати трошкове кривичног поступка на име судско-медицинског вештачења у износу од 18.369,47 динара, у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде,

под претњом принудног извршења, те одређено да трошкови браниоца постављеног по службеној дужности падају на терет буџетских средстава суда.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.361/18 од 19.06.2018. године, усвајањем жалбе браниоца окривљеног Ђанија Аџовића, пресуда Вишег суда у Новом Саду К бр.193/17 од 13.02.2018. године преиначена је тако што је пресуда Вишег суда у Новом Саду К бр.272/14 од 28.03.2016. године, која је потврђена пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.811/16 од 25.08.2016. године, стављена ван снаге у делу правне квалификације кривичног дела, па су кривично-правне радње због којих је окривљени Ђани Аџовић оглашен кривим и осуђен наведеним пресудама правно квалификоване као кривично дело противприродни блуд из члана 110. став 2. КЗ РС, док је у преосталом делу жалба браниоца окривљеног одбијена као неоснована и побијана пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Ђанија Аџовића – адвокат Петре Такач, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, конкретно због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП и повреде одредаба члана 451. став 2. тачка 1) у вези са чланом 441. став 1. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи побијану пресуду, тако што ће окривљеном изрећи блажу кривичну санкцију или да преиначи пресуду Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.361/18 од 19.06.2018. године, тако што ће усвојити жалбу браниоца као основану и предмет К бр.193/17 вратити првостепеном суду на поновно одлучивање или тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе.

Врховни касациони суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, у смислу одредбе члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП) размотрио списе предмета, са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован у делу који се односи на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости наводи да је Апелациони суд у Новом Саду, као другостепени, правилно поступио када је преиначио првостепену пресуду у погледу правне квалификације предметног кривичног дела и радње окривљеног Ђанија Аџовића правно квалификовао као кривично дело противприродни блуд из члана 110. став 2. КЗ РС, примењујући при томе, као блажи, закон који је важио у време извршења предметног кривичног дела. Међутим, према ставу браниоца, погрешан је закључак другостепеног суда, да у конкретном случају није наступила апсолутна

застарелост кривичног гоњења, имајући у виду да је за основни облик предметног кривичног дела (члан 110. став 1. КЗ РС) била прописана казна затвора у распону од једне до десет година, те се према мишљењу браниоца „одредбе о застари не могу подводити под општим максимум казне од 15 година“.

Изложене наводе захтева за заштиту законитости Врховни касациони суд оцењује неоснованим, из следећих разлога:

Према стању у списима, предметно кривично дело окривљени Ђани Ацовић извршио је у ноћи између 21. и 22.08.1996. године.

Одредбом члана 110. став 2. КЗ РС („Службени гласник РС“, број 47/94 од 14.07.1994. године), који се примењивао у време извршења кривичног дела, било је прописано да ће се учинилац овог кривичног дела казнити затвором најмање једну годину.

У време извршења кривичног дела, на снази је био и Кривични закон СРЈ („Службени лист СФРЈ“, бр. 44/76 ... 54/90 и „Службени лист СРЈ“, бр. 35/92 ... 600/2000) према ком закону је општи максимум казне затвора био 15 година.

Имајући у виду наведено, то сходно одредбама члана 103. тачка 3) у вези са чланом 104. став 6. КЗ апсолутна застарелост кривичног гоњења за предметно кривично дело, које је извршено у ноћи између 21. и 22.08.1996. године, наступа за 30 година од дана извршења дела, односно 22.08.2026. године.

Из наведених разлога, наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, којима се указује на наступање апсолутне застарелости кривичног гоњења у редовном кривичном поступку, али за кривично дело за које је оглашен кривим у поновљеном поступку и на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, оцењени су неоснованим.

У преосталом делу, исти захтев одбачен је као недозвољен из следећих разлога:

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП), окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5) ЗКП) такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП, дакле због повреда одредаба члана 74, члана 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члана 439. тачка 1) до 3) и члана 441. став 3. и 4. ЗКП, учињених у поступку пред првостепеним и пред апелационим судом.

У осталом делу, бранилац окривљеног правноснажне пресуде добија због повреде одредаба члана 451. став 2. тачка 1) ЗКП у вези са чланом 441. став 1. ЗКП и с тим у вези истиче да другостепени суд по службеној дужности није испитао да ли је одлука о кривичној санкцији правилно одмерена. По оцени овога суда, изложеним наводима захтева бранилац указује на повреду закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, међутим ову повреду суштински образлаже оспоравањем оцене

чињеница и околности наведених у другостепеној одлуци од којих зависи одлука о висини кривичне санкције, истицањем да је другостепени суд потврдио казну затвора од три године из првостепене пресуде, не дајући образложење да ли је према измењеној правној квалификацији и утврђеним олакшавајућим околностима на страни окривљеног правилна одлука о кривичној санкцији, а из ког разлога у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП није дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљенима преко бранилаца, због повреде закона.

Поред тога, у захтеву се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП истицањем да другостепени суд „није уопште образложио одлуку о даљем задражавању окривљеног у притвору“, а због које повреде такође није дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљенима преко бранилаца, сходно одредби члана 485. став 4. ЗКП.

Из наведених разлога, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Ђаниа Ацовића у осталом делу одбачен је као недозвољен.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП у односу на део којим је захтев одбијен као неоснован, те на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези са чланом 485. став 4. ЗКП у делу у којем је захтев одбачен као недозвољен, донета је одлука као у изреци.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.